

tingelse for Samfundets rolige fremadskridende Udvikling, at „det ene Thing ikke gjør Krav paa, at Deres Majestæts Regjering udelukkende skal søge sin Støtte hos dette Things Flertal“. Derigjennem anerkjendte det andet Thing ogsaa — det følger af sig selv, og jeg tvivler ikke om, at det har været det andet Things Mening, jeg antager ikke, at noget Medlem af det andet Thing vil bestride det —, at en Regjering, der udelukkende søger sin Støtte i det ene af Thingenes Flertal, er fuldstændig ude af Stand til at løse sin Opgave. Jeg er overbevist om, at vi befindes os i Overensstemmelse med det andet Thing, i Overensstemmelse med hele Folket, naar vi kræve, at Regjeringen ikke udelukkende skal være et Udtryk for det andet Thing; men jeg tror ogsaa, at det er nødvendigt, at Folkethinget nu atter udtaler dette og udtaler det i den Form, vi her have foreslaaet, for at det kan staa klart, at det, vi forlange, ikke er Andet, end hvad Forfatningen forlanger. Men der er een Grund til, hvorfor vi have troet det rigtigt nu at foreslaa Thinget at vedtage en saadan Beslutning. Der er Ingen, som i dette Dieblit kan sige sig, hvad Følgen bliver af den Sessjon, vi nu have gennemlevet. Der er Ingen, som kan vide, hvad Ministeriet nu vil, og hvad det gjør; der er Ingen der kan vide, om vi ikke komme ind i Tilstande, der for Landet kunne være i hoieste Grad sørgelige og kunne have meget alvorlige Følger. Vi kunne ikke vide det eller svare for det; men vi ville i Tide gjøre, hvad vi kunne, for at Ansæret ikke skal ligge paa os; thi dersom vi nu tie og lade Misforstaaelsen blive staaende, dersom vi nu lade Nogen tro, at vi efterhaanden ere komne til den Gikjendelse, at en Regjering, der ikke søgte sin Støtte i Folkethinget, vilde være en Regjering, som var i Stand til at føre Noget igjennem — saa vilde vi have vor Del af Skylden for, at Forholdene i Fremtiden ikke bleve, som de burde være. Det er vor Pligt som Repræsentanter for det Folk, der har sendt os her ind, at hævde saavel til den ene som til den anden Side Forfatningens Bud, og det er vor Pligt her at hævde vor Overbevisning, for at Ingen skal kunne gjøre sig Illusioner om, hvad der skal kunne ske i Fremtiden, og for at Ingen, naar vi komme ind i en Fremtid, som maasse bliver ligesom den Fortid, vi have havt, skal tro, at vi ikke i Tide have set, hvad Følgen vilde blive af vor Laushed. Hvad nu den nuværende Regjering vil gjøre eller ikke gjøre, er det for os ikke muligt at vide; saa Meget skal jeg kun til-

lade mig at sige, at det maa her gjøres ganske klart og tydeligt, hvorledes Forholdet er mellem den her foreslaaede Udtalelse og den Regjering, som vi for Tiden have, eller med andre Ord: hvorvidt denne Udtalelse skal forstaaes som en Mistillidserklæring til denne Regjering eller ikke. Jeg tror, at vi alle have i Erindring, at denne Regjering begyndte med at stille sig til Opgave at løse Forsvarsagen. Den havde efter min Mening et tredobbelt Program, hvis første og maasse væsentligste Punkt, det Punkt, hvorom Regjeringen udtalte sig skarpest, var Forsvarsagen. Regjeringens Chef udtalte nemlig ved Forelæggelsen af Finantsloven i forrige Samling, at Regjeringen vilde forelægge sine Forslag til Ordning af Forsvarsvæsenet, med al Kraft vilde søge at gennemføre dem, og den holdt sig forvisset om, at den hos Flertallet af det danske Folk vilde finde fuld og varm Tilslutning til sine Bestræbelser. Regjeringen udtalte derigjennem, at Hovedpunktet i dens Program var Gjennemførelse af Forsvarsagen. Hvorledes nu Regjeringen har gennemført denne Sag, have vi set igaar; jeg tror ikke, at der er Nogen i hele Landet, som vil negte, at Regjeringen paa dette Gebet har gjort fuldstændig Fiasko. Regjeringen har Intet gennemført, og den har ikke blot Intet gennemført, men den har endog bragt det dertil, at den i dette Dieblit staar som den væsentligste Hindring for, at Landet bliver forsvaret. Regjeringen erklærede igaar, at man ikke maatte forstaa dens Udtalelse om, at den vilde lade Forsvarsagen falde, saaledes at den overhovedet vilde lade Forsvarsagen falde; det var kun Meningen at lade den falde som H e l e d, og det var, erklærede Regjeringens Chef, selvfølgelig Regjeringens Mening, at søge den gennemført i Detaillerne. Jeg tror, at dette var en Udtalelse, som Regjeringens meget ærede Chef brugte i ganske god Tro; men jeg tror ikke, at man kan tillægge den nogensomhelst Betydning, for derpaa at bygge et Qaab for Fremtiden, idet Enhver veed, at den Maade, hvorpaa Forsvarsagen her er ført, netop er denne, at Regjeringen først har fremlagt et Stykke af den; og da faaet dette negtet, fordi man vilde se den hele Plan, hvoraf dette Stykke var et Led, og da man derpaa saa hele denne Plan, reiste hele Folket sig imod denne. Jeg bemærker dette, fordi den høitærede Conseilspræsident igaar sagde, at Valgene ikke havde godkjendt Benstres Forslag. Jeg fremhæver det kun, fordi jeg tror, at selv om Regjeringen maatte ville bestride, at Valgene have godkjendt Benstres Forslag, saa skal Regjeringen ikke kunne bestride,